

י. ל. מזבמן.

בְּגִ'נוֹתֵי.

I

צלילים לי באוצר, הם חידת חיי וסוד עלומי.

עמופה בצעיף חורשה ועומה הינומת-שדות עומדת לת עיירת, וכזדה, זר כשן-תותבת, קבוע בית אבא. פעם, בליל חורף ארוך וקר, בו צעיף עיירתי לזכני-מלכת היה כולו, האם עור ערנת-ענות-יופי לה, ואנכי הך ותמים, —בליל ההוא ראשונה שמעתים. מרב אבא לפני דפי גמרא פתוחה יצאו. עוד צעיר היה אז. לבו הער בשר לו שמאחוריו הרלת יושבת האם ואליה שלחב. והם הניעו אלינו בעד הרלת השניה הפונה אל השרה, שדרכה אובדת בתורשה. ובשוכם —ורעננות-כפור היה להם.

כחוקה לחצה האם או את ראשי אל לבה, הסבה אזני ואשמע: נגינות בתורת ספוגת געגועים מהורים, רגשות בלי שם שתססו בלב יומם, והלמות עומיו בליחות ארוכים וטהורים. הם אמרו: אשרו מצא, ודרך-חיים ישרה וכו' שה, שפוכה אורות תקוה ואמינה.

ואתם דפיקות לב-אם שמעת, אמן ענו אחריו. יהי כאשר פסקו הצלילים, הרימה האם ראשי מעד לבה, הציצה ישר בעיני, כמו חפצה לקרוא אותם מתוך בבות עיני הנוצצות ולהוכיח, אם נשמתי קלסה אותם כולם, אחר לא נעדר. ובהויכחה, שפתיה כמו נדבקו לשפתי בנישקה ארוכה, ותהי לי נשיקתה מכות אש, חותם-ער. הרפתה ממני, ומכמה-חן כלל לי: מחמלי, הצלילים האלו צלילי יהושע דורות הם לאבא. זכרם, נצרם, וישכנו בך עד אשר תגדל גם אתה, יבוא יום, וביום שעה ועתך עת דודים, ופגשת לב, לב מהור, לכ-אם. והזתמי זה מאליו יפתח ונפשך תרין לה רנת-תום זו, רנת-אבות."

ימים רבים, רבים עברו. גרים נשקו פיות כפי ים, ורוחות מדבר למשו צמרות אילני יערי-ער. כל היקום שח. ואנכי בלב חתים הלכתי עם ידותי. נקעה נפשי בחיי תפל אלו ואהל לנוד. יערים חציתי ושכילי שדות דרכתי וברכתי עלמות פגשתי. התודעות. מכמים. ועזועי הלכ. חשבת, הנה ימים... נפגשו הלכבות, שנית, ועזבתין. ככה שנים נדרתי. שפתי רעים סרה דברו: זו היא השש-עשחה לוי.

אלי! אנכי מה? האם חתמה ומגרה עלי ומי יפתח?
היתה, פעם וגאולתי הציצה ישר בעיני. בת-עיירתי. פגשתי, ושבנינו עדי-לדת

וערכי-סידר היינו זה לזה. כפה אחת משמי תכלת מתוחה הייתה על ראשינו, והרשה אחת לנו, זו שסתרה טל-לדותנו והקיאה אתנו אל השלם בברויותנו. ונמצא זה את זה ונשמח כעל כל הין.

עודים. סלודים. שפעת חלומות-מוהר. והלב פרפח—והוא עוד חתום. הצלילים, שם בחביוניהם לוחשים חרש והנם אסורים בכלא-הלב.

ככה בעינינו, עניי שחרור, פרפרו נשמודנו שנה. ותתחנן, ותתחנן כי אקרא ללכבי—לככה דרוד, דרוד, ויהי מה! ינבצר ממני.

אומללה-תמה! מה לא עשתה בשביל גאלתי, גאלת לכבי, בודי! נטפי דם רותח נטפה על לבי והוא לא נפתח.

ויהי כאשר אפסה תקוה, חודה, חסרת דם וחלומות אושר, סרה אל בערב קיץ, והיא בת-האביב. סלדו הנפשית ורתחו הדמעות. פרידה מרחוק, אמרת, זרה היא ואסורה לי. מחתה דמעותיה וברחה. פני כבשתי בכר ואכך. וארדם.

בחלומי, ועל ראשי טופפת, כולה עטופה לבנים, האם, הרבינה ראשה ובעינים נוצצות דמעה אמרה: „אומללי, שכחתי אן, לאמר לך, בני, כי בגלל גאלת הלב אסור ואסור לעזוב קן-אבות, את העיירה דהסה“.

— „אמי! — צעקתי בקול, — בוקר אעירנה ושנינו נטום העיירה“.

מחלך חררי לאוני הגיעה תשובתה:

— „שניכם, אומללי, אחרתם, שניכם“.

II

יום יום הרני הלוך ושלול ממני את עשרי והחרשהי.

פור פוררו נשמתי ואני נשאתי פנים.

חי אני! יצאתי עם נעורי ושני לוחות-לכבי — קרף עור-צבי ישר וחלק.

ואחל לכתוב לי או את תורת-י—תורת חי.

שמשות יוקדים בלהב-ארנמן אותיות לי להט, וירחים זרעים על כר סיס מנר יקרות אזה תנין להן כתר. ככה מיום ליום הלכו האותיות ורבו בגשמת.

חרשות כבוקר אחרי סיני שביתין שבי ונתתי משכנן בתוך לוחיתי.

אנכי עם חשקת אש גזרי הלכנו הלוך וגמול, והן מרם התלקט והיו

לאחר. ביום עברתי עבודתי; פגשתי באנשים ולמתי קרוא ספרים ודבר צחות, ובאישון ליל, בהתעטף הלב, ארנה לה נשמתי חוטי כתם אפיר דחלום-נוער,

חלום-אהבה.

ככה עברו עלי ירחים.

ויהי ערב...

בו אשכלת ענבים הכליל עמפו ואהבתי נמדת.

ידעתי: חנהבכורים לי בא. השם היה שלם... הכסא שלם... וידע
קרב... ידעתי: היא מחכה לי, התעמפתי כולי רכנים והלכתי. כיונים הננות עם
וידעתי חמה הנו בי אותיותי, וכיפעת היכל רמוז לי וקראו לי, קחני! הרצו
תרווי פננים וענרם תפארת לראש בחירתך. והלכתי...

יהי, רגלי דרכה על מפתן ביתה. ראיתיה ותכנתיה, שזורת ימי ורקמת לילתי.
ואברע מלוא קומתי ארצה ונפשי ככנור בי המה. רגע, ואותיותי הפזורגת
בתארתו והיו לניבים, הניכים—לחרוים, והחרוים—לשיר. והשיר?

אך יצא החרוז הראשון מפי ואנכי כהלום רעם: אלי! אלי!
ור היה לי השיר... שיר, שכבר הושר, שיר משודר, מפרו קניתי בשקל. פרוץ
האותיות, ואותר עלוב ומבוקק, נפסלה תורתיו... ואקום מכרוע. ובחרפת כאבי
דומם קדשתיה ועגנתיה לי לעולם. ויהי בוקר...

ידעתי נאמנת, כי מענה לשון אדם תפתח ערוך מאתמול.
ידעתי כי הכל, הכל כבר כתב, שניו ומשולש, ונהיה להם לעברים.
ויהי בוקר...

אמתי: אעזבם, אנוד מרחקים אלכד האנק דים נשכתי ישא מדבר ורכבי—
חרים. ככה נדדתי ימים ולילות. לילות מדברי-עד אצלו עלי מדוד דומיה
קדשם וימי אנמי-מים שפכו עלי חן ממשלתם האלמת. עברו שנים. הייתי כעדרת,
שכנתי חררים. אש נעורי כי קרחה בי יומם ואשק צורי חיים ואחבק חיי
שפים. ולילה שמעתי קדקת, קיל אדבה-עטנה קורא אלי, עד מתי?
ככה לילות רמאות, עד אשר היתה פעם והר לבבי ענה לשומתי: עד
מתי? ואקום ואלך...

אמרת, אבוא אל משכנה ואלם אשר לה שיר יצרות-מדבר. ואבוא העיירה
לפנות בוקר. נסוכת שנה היתה כולה ואנכי עם צלי, צל סלע בארץ עיפה יחד
הלכנו. פתאים וארא: עלי-יד קיר אחד הבתים צדם איש עומד בלי נוע והוא
כאלם לא יפתח פה. ואט ואראה, הכרתיו, ואלפת! ידעתיו בידותי, והוא עם
חצוצרה ושותפו עם כצלתים פושטים יד וסבבקים עצה וקלול קול דממה רקת,
מעורר המלה. הכל נזכרתי ואבין: נוכל מזה! הוא מרד ארץ, ראח והנה רבו
הצועקים והמתריעים ואין איש שם על לב. והוא שניו נפכו לו, קולו תלש
הדוקר פאמיר, נוכל! עמור והתגלם!

ואנשים, ור להם הקול ומעניקים לו אנרות. אני! אלי! הכל שללנו ממנו
ולאנוכתי העטנה מה אעשה היום?

